

Naslov originala:
Inni ludzie
Dorota Maslowska

Copyright © by Dorota Maslowska by arrangement with Author's
Syndicate Literary Agency, 2019-2021. First published in Polish by
Wydawnictwo Literackie, Krakow, 2019. All rights reserved
Copyright © ovog izdanja Kontrast izdavaštvo 2022

Za izdavača:
Vladimir Manigoda

Urednik:
Ivan Isailović

Prevod:
Jelena Jović

Lektura:
Ivan Isailović

Dizajn korica:
Tijana Kazimirović

Prelom:
Tijana Kazimirović

Štampa:
F.U.K. d.o.o. Beograd

Tiraž:
1200

Izdavač:
Kontrast izdavaštvo
Terazije 35, Beograd
imejl: info@kontrastizdavastvo.rs
kontrastizdavastvo.com
www.glif.rs

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

DOROTA MASLOVSKA

DRUGI LJUDI

Prevela s poljskog
Jelena Jović

KONTRAST
Beograd, 2022.

ANETA: Da li posedujete aplikaciju našeg kluba?

IVONA: Ne. ANETA: Želite li možda da je instalirate?

IVONA: Ne. ANETA: Imamo danas u ponudi proizvode po promotivnoj ceni.

IVONA: Hvala. ANETA: Oćete kesu za deset groša? Još nešto sem kondoma?

IVONA: Ne. ANETA: Sedam zlota sedamdes groša.

Beskontaktno? Želim vam prijatan dan i dođite nam opet.

1.

Bio je

PONEDELJAK. Napolju olovno nebo, na tepihu iglice opale sa jelke kô velike iluzije; probudilo ga je kloparanje lifta i osećaj da je prozor otvoren, premda mu je jorgan od znoja skroz mokar, usta suva, jezik od žestine gorak, to je znak da se sinoć *malo* otkinuo. S razlogom. Deset će uskoro. Iz kreveta je ustao. Teško da će stići, nabrzaka se okupao; kô da ga je poplava izbacila, ma, zbole ga, obrijao se, navukao lone i jašu kojom ga je častio ortak neki dan, mada, možda je kradena, vata se unutra zgrudvala, dobra marka, ali je karma nešto loša, jer je još i bazdela kô pokisla, na neku ovcu ili psa, plus se neka slatka nota osećala, od mlađe sestre dezodoransa, brutalnom istragom otkriva da je u njoj izlazila na terasu da puši, je l' realna? soriška, upao joj je kô furija u sobu, celu šolju raspizdeo po stolu, ova ga tovari da je drkadžija jer joj je svesku polio, dešava se – jebiga; nesrećna što se opet živa probudila, keva mu s troseda nešto vergla. Iz poštovanja joj to neće reći, ali bi i njoj bilo bolje da gubicu začepi; iako je prilično razdražljiv inače, juče se nije uroljao previše. Zbog neplaćanja su mu isključili fontele, dan je ujeban od zore, planovi su mu se ukrštali kô Maršalkovska i Aleje, kô na tepihu iglice od jelke.

Kô iglice od jelke po tepihu rasute.

Sjeban dan, konta Kamil, dok kroz zavese

olovno nebo posmatra; toliko je čekao, a sve se od jutros sjebava.

SANDRA: „Ti si kriv ako za prezentaciju dobijem keca!”

Ceo dan je ujeban. MAJKA: „Opet se po gradu vucaraš. Nije ti ovo hotel, ne radiš, ne učiš, noću se vraćaš. Hiljadu i po da se plati treba, stigla ti je tužba od *Pleja*.” „Kevo, ima neki has?” „Ima.” „Ali sem džema?” „Onda nema.”

Zapalio je pajp na stepenicama.

I ugledao oblake izašavši iz ulaza. Zbijali su se nad zgradama zloslutno kô obrve Boga. Ili već nekoga. Smrad smoga. Iza ćoška je tržnjak ispred koga je trebalo da se ukači s ortakom. Gazio je korakom žestokim, konstantno nailazeći na bilborde, na horde tih retardiranih *plejera*, na lopovske njuške gorde.

Onaj debil što svira u *Njih dvoje*; ona iz *U Vspulnoj* da ga duva, ne ceri tu gubicu, kučko, kad si mu mobilni isključila.

Na svakoj njušci kez od uva do uva, kad bi još i noge imali, zorbu bi igrali jer je bez mobilnog zbog njih, jebem ih.

Ulazi u *Kebab King*, naručuje na tankoj s blagim, stoji, pazi da ga ne zajebe Arapin, da mu nešto ne uvali;

napolju se Varšava duplira i triplira; stiže Tobi, sledi

(TOBI:) „Ša ima, braćala, non-stop nedostupan si”

– kaže, kosku mu bacajući. „Ša bilo? Neki novi parfem, je li, macane” – dodaje, kragnu mu njušeći. Koji debil. „Bolje reci

šta imaš, jer nisam raspoložen za *Poselo u Kopidlovu*” – oštro ga prekida. (*Tobi mu pruža neseseer za šminku*)

„Kakva je ovo pederuša?” „Možda je Gogu marnô matoroj, neam pojma.”

Grabi je i juri na tramvaj, da stigne, sa sve nesažva... (*zvuk gutanja*) nesažvakanim kebabom u ustima. Defakto bi falafel radije, pre je bio vegan,

verovatno je blam da to naglas kaže, al zaboje ga: zent mu je da će posle puštati gasove, a tamo gde ide, situaciji bi škodile stvari kao što je metan.

Sjeban dan (KLOŠAR U TRAMVAJU:) „Tužba za soma i po u pošti, od *Pleja*, od ranog jutra bez minuta, bez neta, da ti se sloši”

(DVE GROKE U CRNIM KAPUTIMA:) „Zgutaj te eksere, možda oni te podignu.”

Razjeban dan, jakna mu bazdi na sestru.

UJEBAN DAN, dan je razjeban (PUTNIK 1): „Matori, znaj, (šestica je za Bjelane!) u pogrešan si ušō tramvaj.”

Možda ni ne stigneš jer ovaj dan je razjeban.

(PUTNIK 2): „Nek javi da će doći kasnije.”

(PUTNIK 3:) „Kako kad je blokiran!” (DEDA): „I biće odran!”

Skoro je jedanaest. Ona se stresira, po stanu tumara, stvari premešta, svaku mrvicu s tepiha nervozno sakuplja; planovi joj se ukrštaju kō Aleja Solidarnosti i Pavla Jovana, sad bi da zavija, muž je još pre sat vremena trebao na poslu da se pojavi,

ona NIŠTA ne može da obavi,

čeka, nakašļjava se, moli, kome, ne zna, kosu namešta,

nema NIŠTA ispod haljine mladih poljskih dizajnera.

Dete je u školi, a ovaj uporno odugovlači.

Puni ajfon non-stop, pred ogledalom rovari po nosu trimerom, hoće li da ode već jednom?

Ona ne prestaje da mu šalje esemesove: „razvlači se, dođi kasnije”

/(primalac: VODOKOTLIĆ)/ „potvrđi, pliz, jebeni mamlaze” – šapuće;

telefonira iz kupatila – korisnik nije trenutno dostupan,

kad iznenada... muž je već na vratima

– zvoni interfon, tajming stravičan,

fatalno idealan: ko je to? vodoinstalater, valjda...

vodoinstalater ponovo?!

Zvala sam jer i dalje nešto kaplje pod kadom...

(MAĆEJ, s vrata: „Hoćeš moći sama?”)

„Brdn” – mumla mu Kamil s praga

dok šmrkće sline i nespretno se klanja.

Ja sam vas zvala, u vezi kade – ona teatralno kaže dok zariva

zube u neumereno pune usne i gleda ga kako skočanjem prstima

prljave najke pokušava da odšnira.

Šta će ti to, šta će ti to? – pitaš zureći u ogledalo.
Mozga imaš, zašto onda razmišljaš pičkom;
on te je do toga doveo, zašto ti ruke drthe tako
strahovito, kao da stojiš nad provalijom,

upravo tako: ŠTA ĆE TI, ŠTA ĆE TI TO? pitaš se,
držiš ruke na haljini već, iako ne znaš više
šta si htela zapravo. Sa ulice čuješ nov muževljev
volvo, da nije toliko jebeno hladno, skinula bi se.

„Je l' ima ovde ve-ce?“ – skinuo je jaknu, skroz oznojen od jurcanja,
situacija ga je prerasla. Ne zna treba li ili ne da joj persira.
Samo je snimio dok se saginjala da bila je bez gaćica.
Stan skockan do bola, nameštaj bizaran, slike uvrnute,
Pikaso bi umro od smeha što su naopako valjda okrenute,
preko celog jednog zida knjige. Šta je ovo, knjižara?
Samo u kadi ima više prostora nego njegove švece soba,
čuvar ga je vrebô kô da je smeće došô da prodžara.
Pala bi mu vilica da vidi sad kako Janjik Kamil (32 g.), neosuđivan,
skida lone i prilazi joj isključivo u... ajao!
(na tepihu se na kockicu nabô).

Još uvek je bila ribetina, mada za njega loma torama.
Od keve mlađa podosta, onako odokativno, jebiga.
Zubi beli kô zavese, sise skoro bez šavova, glatke kô od poliestera,
štrče, okrugle kô dvaesdve hiljade u njih ubrizgane,
„Šta stojiš tako“ – rekla je, kô da se iz sna probudila. Stisô se.
„Skini čarape“ – rekla je, a on, šta će, skinuo ih je
i krenuo da je obrađuje.

Da li je ovo ljubav? Neka vrsta, sigurno.
Ona ćuti, leži ledena i glatka kô drvo.
On zbunjen totalno, na razne bolesti pomišlja,
ribe toliko gole da vide im se utrobe. Ispod kapaka

primećuje da joj suze liju, po mejkapu staze riju. Da bi svršio,
zamišlja ženske, *najgolije* koje je u životu video.

Toliko gole da im vidiš mitohondrije,
DNK čvorove, membranu svake ćelije,
atome, elektrone, zvezdanu prašinu, eksplozije,
dronove... finito, uspelo je.

Posao obavljen. Prvi put je tu bio prošle nedelje, tezga na crno,
da poznaniku pomogne. Pri tom ga je lik izjebô,
hteo je neku siću da mu uvali za to; on se od posla razbio,
knap je za *dop vatice* zaradio,
nek za taj keš šljakaju ukrajinski ludaci, ne Poljaci.
U svakom slučaju, štôno kažu: upali su tu po preporuci,
malo se bio zaneo dok su joj vodokotlić popravljali,
svo vreme je gledao kako na *Zalandu* nešto kupuje,
znajući da i ona gleda njega i da zna da digô mu se.
Zatražila mu je broj jer mora nekad nešto da popravi,
a muž i onako puno radi, po čitav dan je na šljaci.
Upisuje ga pod „VODOKOTLIĆ”; niko nikom objašnjenje ne traži.
Gledaju se u oči i nisu im ni potrebni saptajtlovi.
Juče od nje esemes: „u jedanaest”, do bola naložen, kod ortaka odlazi,
votka jedna druga, posle na eks, u povratku pajp u hodniku i
koma ujutru, boleo ga je neviđeno dok je mislio na nju, na njene
lepe sise od kojih joj pršti dekolte suknje. Odnosno haljine.

(Kamil se kasno noću vraća od ortaka)

Da li je ono bila ljubav? Možda i nije, ali kako da iskulira.

SANDRA (*u pidžami*): „Koj kurac se ovako kasno vraćaš, moram u školu u sedam?”

KAMIL (*otvara frižider*): „Gde je keva?”, „Šljaka noćnu”,
„Ima nešto da se hasa?”, „Podgrej knedle sebi”,
„Imaš pljugu?”, „Možda”, „Otkad ti pušiš?” „Daj, odjebi.”

Da li je ono bila ljubav?

IVONA: „Maćek?” MAĆEK (*kasno se vrativši*): „Što ne spavaš?”
„Ne mogu.” IVONA: „Je l' bilo koksa?”, „Nije”, „Peniš oko usana”,
„Možda malo, da. Puno posla. Sedimo do kasno. Frka.

Težak projekat.” „Je l' i ona sedi s vama?”, „Ko?”, „Ona Bohonjeva.”
„O čemu ti to, ne kapiram?”

(„Lajkuje sve što postuješ!!” „Paranoična si, bolesnice.” „Sve!”)

Hitro je popila ksanaks i svetao oblak ničega se, kao i obično, spustio začas na njeno sopstvo, čineći je slobodnom, svetlom i čistom. Ništa nije sanjala, ni za čim nije žudela, na gomilama ničega je do jutra ležala među gorilama, koje su lagano oko nje plesale. Odavno nisu spavali zajedno, zašto, ne zna se. Dete je prljavim terencem vozila sve brže na bazen i na nemački, sve jače se šminkajući i doze pomalo povećavajući. Svakog dana je obećavala sebi da će da izađe i vratima zalupi, ali je svakog dana ostajala i nije lupala ničim. Jer, šta je banka jednom spojila, čovek neće tako lako da razdvoji. A onda su jednog dana napokon došli ti tipovi za vodokotlić, ona na tabletu nešto radi i oseća da mlađi klizi po njoj pogledom. Krajičkom oka glatko obrijanu lobanju vidi, svaki mišić pod kožom, na licu ožiljak poveći, na žilavoj ruci veliku tetovažu Malog ustanika. Posmatra ga kako mu se oko žvake ritmično steže vilica, bilo bi sjajno, pomislila je, kad bi i nju... najbolje pred muževljevim očima. Još se on na vratima, slučajno, kao, očesao o nju butinama, a kad je izašao, cele nedelje je hodala vlažna.

Okej, zaključuje, dok mu pogled izbegava i haljinu oblači. U toalet odlazi i čuje ga kako nos izduvava. Njeni sokovi su mu i dalje na šaci (pa ih briše o štof dizajnrani, dok se još sve ne slije Malom ustaniku na oči). Ona uvija kondom u maramicu i nabija ga u torbicu. „Šta ležiš tako, oblači se”, kaže, gledajući negde u stranu. Kevi bi bez blama uzvratilo „Daj, skini mi se”, ali sada poslušno, kô đaće ukoreno, navlači trenerku i čarape, mada mu inače neprijatno postaje, ona pita: „Hoćeš da te odbacim negde?” Paaa... Situacija je nova za Kamila. „U žurbi sam”

– ona nastavlja – „imam roditeljski u školi danas”, opa, riba
petlja ozbiljno, ovamo, šatro, žmu, dete, a s prvim boljim tenkreom
se, he, he, kreše, koji bi, uostalom, sin da joj bude mogao.
Priseća se naprasno scene iz detinjstva: Sandricin rođendan,
on novim legom egzaltiran, slaže kocke kô omađijan,
kad odjednom čuje kikitiranje i čaša zveckanje, odlazi do dnevne,
vrata bez stakla su otkad mu je čale prošao kroz njih,
i ta vrata otvara, steže i privija *lego technic*, na stolu vermut jeftin,
čaša do pola puna, premda i do pola prazna; i baš tada
majku ugleda: sedi na trosedu s čikom koji na znoj zaudara.
On bi joj u zagrljaj, ali ona mu se okreće, KAMILE, PILE, IDI DA
SPAVAŠ, možda jer joj čika dosta snažno sisu masira.
Posle je video još nekoliko čika s mamom na trosedu,
znao je da svi se pomalo razlikuju, ali u suštini svi hrču
identično, po jajima se drapaju i nad lavaboom ujutru krkljaju,
kô što i federu tog troseda škripe identično ispod njihovih slabina,
identično grokću dok mu kevu... dok na njoj... dok se u nju... jebote,
neće ni da razmišlja o tome, povraćalo mu se
dok je gledao kako na kauču se
svaki taj čika širi i to jedno jaje što mu iz gaća uvek viri. A pored već.
Veša Tatri. Veša Karpati. Uvek i svuda taj već što čeka peglanje.
(KAMIL: „Miči to dupe s moje majce, veprino zaklana”), eto čega se
Kamil sad priseća, a sećanje stiže iznenada, neočekivano
kô tužba od *Pleja*, i neko je morao da plati za to.

Gajba ti je skroz u fulu, nešto ipak fali,
nešto ovde smrdi; jaša mi na kebab bazdi? Bravo, ali,
karanje i mene pali, samo kaži mi, draga, da li
i malom ćeš tim rukama šal posle da staviš?

Draga, tvoje telo lepo miriše, mada
nešto tu kandiše, a da nije moja jakna.
Hoće ti muž imati zamerke kad s malim
tim rukama budeš radila domaći?

Možda joj to nije rekao, ali baš tako je mislio. Bez simpatija je posmatra kako se vrzma oko tih dizajniranih pizdarija, hrabrost najzad prikuplja i odlučno, mada i umilno predlaže da mu, ovaj... pozajmi soma i po.

Pa šta. Nije kao da bi joj zafalilo.

Digla je obrve podrugljivo, ali je keš iz fijeke ipak izvukla, pokazujući da to nije novac bez koga će kraj s krajem jedva da sastavi.

Pohitao je da izađe ako se predomisli, mada, iskreno? Nije krio da pomalo se zbog cele te akcije stideo. Čuvar ga je vrebao kô kobac pičku dok je do kapije prilazio, srednji prst mu je pokazao, koji bilde, buehehehe. Pravo je u poštu otišao, nije previše razmišljao.

(u pošti popunjava uplatnicu grizući hemijsku)

E, kako se P u stvari piše? (BABA 1:) „Kao crta sa stomačićem.”
Hvala, zaboravi se, iskreno? odavno nisam ništa pisao.

L? (BEBAC U KOLICIMA:) „Uspravna linija i dole jedna.”

Baci kosku, mališa! (BEBAC:) „Zar nisi pismen?”

(KAMIL:) Jesam, naravno! Al' na mobilnom.

A A? Kako se piše? (BABA 2:) „Kao kućica i tu...” (*pomera ruku*)
Hvala vam! I hvala Isusu!

A IPSILON kako ide? (MALI USTANIK:) „Kô riba kad se raskreči, al' naglavačke.” Kad se raskreči, buahaha, samo da joj uložak ne izleti!

ŠALTERUŠA U POŠTI: „Sapun od katrana? Čuda Pavla Jovana?”
Za kevu uzima iako košta 12 jebenih zlota; hvata tramvaj za nazad, u krevet se baca, o, tek tako, u stvarima, ekstra neispavan, neke totalne gluposti sanja, kontrolni nekakav, radi ga znajući da dobiće jedan, a on obučen kô retard, samo ta jaša i ispod pidžama. Smeje mu se učiteljica, ceri ceo razred, on u zadnjoj klupi s daunovcem i gancijem što bazdi na truo veš.
Ćerka nastavnice, ćerka menze upravnice – sve petice, petice s cvetićem. A Kamil Janjik?

S minusom jedinica, jedinica s prljavim ušima i bajatim sendvičem,
s ničim sem senfa, ustani i s majkom dođi,
ispiši za domaći „kakvo sve cveće postoji”
Nemaština, beda, nejednake šanse neprekidno,
„Ima li svako enciklopediju kod kuće?” Ima svako, dakako,
i ganci klima glavom, iako kod kuće / vrati se /
u kontejneru nema čak ni zidove,
i daunovac klima da ima, premda enciklopediju od vlastite
majke ne razlikuje.
Klima i Kamil, pa posle na gajbi grozničavo pregleda korice,
blešte s police: *Saga o ledenim ljudima, Papino hodočašće,*
Bilje u lečenju mamurluka, u ormarić zaviruje,
a tamo „Tvoj vikend”... ohoho, ni keva cvečka nije,
da je za domaći trebalo da napiše
„jaši jednookog konja dok se ne uspravi i pokulja ka zidovima”,
dobio bi peticu kô vrata, a
ovako, opet nespreman, sedi, jedan, on sedi apatičan
i gleda malog gancija kako na korenu šake svastiku rezbari,
šestarom odvaljenim
po šapetini rovari
crna krv na klupu curi. NASTAVNICA: „Janjik??!”
Fljuskmu je dnevnikom u vuglu zavalila.
Probudio se totalno isciman;
tim sećanjima satran. Od malena su mu ubijali potencijal,
precrtavali ga uvek i svuda crvenom,
greška za greškom, na njegovom
mikstejpu će puno trekova tome biti posvećeno,
danas bi dobijao pomoć
od Evropske unije zbog takve dizleksije i invalidsko parking mesto,
a te devedestereće je u zadnjoj klupi s gancijem sedeo
i zajedno s njim na isti smrad bazdeo.
Na stolici ispred urezuje „kurčine”, ali sa ć. Ko bi tad još
pomislio da će na tim krilima odsečenim permanentno
on tek da uzleti visoko. Sva sreća, uostalom,